

РЕШЕНИЕ

№ 514

София, 23 октомври 2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесети септември две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Невена Грозева
ЧЛЕНОВЕ: Даниел Луков
Николай Джурковски

при участието на секретар Ил. Петкова и в присъствието на прокурора от ВП К. Иванов, като изслуша докладваното от съдията Д. Луков наказателно дело № 586/2024 година по описа на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по протест на АП – София срещу въззивна присъда № 2 от 24.01.2024г. на Апелативен съд – София, постановена по внохд № 1437/2022г. по описа на същия съд.

В протеста се претендират касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Твърди се незаконосъобразно оправдаване на подсъдимите В. и Ч. по повдигнатите им обвинения и се иска отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от апелативната инстанция. Аргументите в подкрепа на протеста са базирани на обстоятелството, че неправилното приложение на материалния закон се явява като резултат от игнорирането на показанията на свидетелите М. Д., С. Т., В. В. и В. П., от чиито показания съдът следвало да извлече не само специалната цел от състава на престъплението по чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. с ал. 2 от НК, но и да установи, че подсъдимите са участници в организирана престъпна група, а подсъдимият В. и че е извършил самостоятелно престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК. Като не дал вяра на показанията на посочените свидетели от досъдебното производство, които показания били приобщени по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК, съставът на въззивния съд формирал вътрешното си убеждение на базата на неправилна оценка и превратен анализ на събрания доказателствен материал, което пък от своя страна съставлява и съществено нарушение на процесуалните правила, защото съдебният акт бил постановен при липсата на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото.

В съдебното заседание пред касационната инстанция представителят на ВКП поддържа протеста по изложените в същия съображения, като намира, че въззивния съд е следвало да даде вяра на показанията на посочените в протеста свидетели, дадени от тях в досъдебното производство, а не на показанията им от съдебното заседание.

Подсъдимият Ч. се явява в съдебното заседание пред касационната инстанция, като заедно със защитника си адв. П. намират, че не са налице сочените касационни основания и считат, че съдът е изпълнил в цялост указанията на ВКС.

Подсъдимият В. не се явява. От негово име защитникът му адв. К. намира, че правилно в изпълнение на указанията на ВКС апелативният съд е оправдал неговия подзащитен.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери за установено следното:

С присъда от 12.10.2021г. на Специализиран наказателен съд, постановена по н.о.х.д. № 1904/2020г., подсъдимият Н. Ч. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2 от НК, като е бил осъден на три години лишаване от свобода.

Със същата присъда подсъдимият А. В. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2 от НК, като е бил осъден на три години лишаване от свобода, както и е бил признат за виновен в осъществяването на престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК, като му е било наложено наказание в размер на една година лишаване от свобода и глоба в размер на 3000лв.

На основание чл. 66, ал. 1 от НК съдът отложил изпълнението на така наложеното на подсъдимия Ч. наказание за срок от три години.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия В. било наложено едно общо най-тежко наказание в размер на три години лишаване от свобода, чието изпълнение, на основание чл. 66, ал. 1 от НК било отложено за срок от четири години. Към така наложеното общо най-тежко наказание било присъединено и наказанието глоба в размер на 3000лв.

Подсъдимият В. бил признат за невиновен да е извършил престъпление по чл. 339, ал. 1 от НК, поради което и е бил оправдан по това обвинение.

Съдът се е произнесъл по веществените доказателства, приспаднал е задържането под стража и домашния арест по отношение на всеки един от подсъдимите, както и по разноските по делото.

По въззивни жалби от двамата подсъдими състав на Апелативния специализиран наказателен съд (сега закрит) се е произнесъл с решение № 50001/04.08.2021 г., постановено по внохд № 91/2022 г., с което е била потвърдена изцяло присъдата. С решение № 171/16.12.2021 г., постановено по кнд № 769/2021 г., състав на Второ наказателно отделение на ВКС е отменил решението на АпСНС (сега закрит) с указания за извършване на следствени действия за изясняване на обстоятелствата по отношение участието на двамата подсъдими в твърдяната престъпна група.

Със сега протестираната въззивна присъда постановения първоинстанционен съдебен акт е бил отменен в частта, в която двамата подсъдими са били признати за виновни в извършването на престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2 от НК, като вместо това са били признати за невинни и оправдани по така повдигнатото им обвинение. Присъдата е била отменена и в частта, в която подсъдимият В. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 354а, ал. 3 от НК, в частта относно приложението на чл. 23 от НК и в частта по чл. 59 от НК, като вместо това същият е бил признат за невинен и оправдан и по това обвинение.

Присъдата е била отменена и в частите, в които подсъдимите са осъдени да заплатят разноските по делото и по въпросите за веществените доказателства касателно отнетите пари от подсъдимия В. и отнетите телефони от подсъдимия Ч..

В останалата ѝ част присъдата на първата инстанция е била потвърдена.

Касационният протест е подаден в срок, поради което и се явява допустим. Разгледан по същество, е неоснователен.

Не се констатира наличие на претендираните от държавното обвинение съществени процесуални нарушения, свързани с оценката и проверката на събраните по делото доказателства, които да са допуснати от въззивната инстанция относно повдигнатото на подсъдимите Ч. и В. обвинение по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2 от НК и по чл. 354а, ал. 3 по отношение на подсъдимия В.. Основният упрек към апелативния съд се изразява в това, че съдът превратно оценил показанията на свидетелите В., Т., П. и Д., дадени в хода на досъдебното производство, от които несъмнено се установявало извършените от подсъдимите престъпления. Всъщност, за да изгради изводите си относно приетите за установени факти, а оттам и относно приложимото право, съставът на АС – София е подложил на внимателен анализ показанията именно на посочените свидетели, така, както го е бил задължил да стори това и ВКС със своето отменително решение. Въззивният съд е провел съдебно следствие, в хода на което е разпитал свидетелите П., Д., Т. и В., изискал е справка от МВР с данни за лица с прякори (псевдоним) и (псевдоним) и ги е предявил на свидетеля В.. Упрекът в касационния протест, че показанията на тези четирима свидетели били игнорирани и превратно ценени не намира опора в данните по делото.

Съдът е достигнал до верния извод, че св. М. Д. не познава подсъдимия Н. Ч. и не е давал никакви показания относно него. Показания относно този подсъдим са дали свидетелите В. и П., като първият от тях не познава двамата подсъдими, но бил чувал, че са част от организираната престъпна група от лица с прякори (псевдоним) и (псевдоним). Съдът е положил усилия да издири тези лица и е предявил на св. В. справка от МВР с данни за известните на органите на реда лица с подобни прякори, но свидетелят В. не е разпознал нито един от тях. По този начин съдът не е имал възможност лично и непосредствено да ги разпита, за да се провери производния характер на фактите в заявеното от В. относно участието на подсъдимите в престъпната група. Затова правилно е прието, че този свидетел не е пряк очевидец на каквато и да било престъпна дейност от страна на двамата подсъдими, а спекулативно заявява, че от други и реално неизвестни лица е „чул“ посоченото в показанията му от досъдебното производство, за които пък е налице и забраната по чл. 281, ал. 8 от НПК.

Правилно и в съответствие с доказателствата по делото е прието, че св. П. не познава и не знае нищо за подсъдимия В.. Що се касае до подсъдимия Ч., въззивният съд е преценил вярно заявеното от него, че информацията му относно участието на този подсъдим в престъпната група изхожда от свидетеля С. Т.. Липсва превратно тълкуване на неговите показания в тази им част и в съответствие с относимата доказателствена съвкупност решаващият съд е преценил, че не може да се направи извод за участието на подсъдимия Ч. в организирана престъпна група само на основата на така заявеното от тези двама свидетели, без други първични доказателства в подкрепа на техните изявления.

За да се провери заявеното от св. П. и в изпълнение на указанията на ВКС, апелативният съд е разпитал за пореден път св. Т.. Неговите показания са били подложени на внимателен анализ и вярно е прието, при липсата на доказателства в обратна посока, че той познава бегло подсъдимия Ч. и то поради обстоятелството, че са учили в едно училище, като категорично е отрекъл както да е водил разговори със св. П. за който и да е от двамата подсъдими, така и последователно в разпитите си е отстоявал, че не му е известно Ч. да се занимава с наркотици.

Липсва превратно тълкуване и на показанията на св. Д., който не познава подсъдимия Ч., но познава подсъдимия В.. Правилно е било прието, че единствено в показанията му от досъдебното производство има твърдения за участието на подсъдимия А. В. в престъпната група, но и тук съдът е съобразил, че неговите показания не са потвърдени от други доказателствени източници, а и е налице забраната по чл. 281, ал. 8 от НПК. Единствено в депозираните на досъдебното производство пред съдия показания на този свидетел, приобщени по реда на чл. 281 от НПК, има едно изречение, в което той е заявил, че „С. зарежда с наркотици (псевдоним)“, но това негово изявление не само че впоследствие е било отречено в същото това съдебно заседание от свидетеля, но и не е достатъчно, за да се направи доказателствено обезпечен извод за съпричастността на подсъдимия В. към престъплението, в което е бил обвинен, още повече, както правилно е преценил АС – София, че този свидетел би следвало да е запознат с престъпната дейност само на лицата К. Т. и Р. А.

Съдът в мотивите си не е подминал въпроса откъде произтича познанството на подсъдимите с изброените свидетели и каква е връзката помежду им. Приетият извод, че познанството на подсъдимите със свидетелите и участниците от престъпната група не е достатъчно за обуславянето на извод за наличието на престъпно сдружение помежду им, е в резултат на правилно установените факти по делото, при това със способите и средствата, предвидени в НПК.

В частта относно оправдаването на подсъдимия В. за престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК в касационния протест липсват изложени съображения. Все пак, при правилно установените и със способите по НПК факти, съдът е стигнал до законосъобразния извод, че подсъдимият следва да бъде оправдан и по това обвинение.

Върховният касационен съд, водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивна присъда № 2 от 24.01.2024г. на Апелативен съд – София, постановена по внохд № 1437/2022г. по описа на същия съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: